

A GYÖNGÉDSÉG SZITKAI

*Csak a tavasz és az utcaseprők
tudják, mennyi szenny van ezen a földön.*

*Csak ők ismerik ezeknek a kis penészes városoknak a nyomorát,
melyekben leülepszene rondságaink
és fehér, mosolyos jószágaink;
melyekben reggelenként azzal az elhatározással kelünk,
hogy elutazunk, bárhova is,
az egyféle történéseknek ebből az örök körforgásából —
talán a vonatokkal,
melyek váltókon jajongnak, zsíros, felpuffadt földeken át;
talán a hajókkal,
melyek csőrükkel a vizek lusta folyását hasítják;
talán rozsdás kamionokkal,
munkások közt elvegyülve,
mosatlan kék ruhában lopva magunkat közéjük;
vagy akár pállott, felpuffadt talpukat szedve,*

*hogy elutazhassunk valahova, ami nagy és ismeretlen,
mint üres kezeink az ébredés után;
s így térünk vissza mégis minden este, ugyanazokkal a léptekkel,
és az utcatestnek ugyanazon oldalán hurcolva gyomrunkat
s vállunkat, melyet a határozatlanság ólma roncsolt, —
mi, kicsinyek és hazugok,
képmutatók és megszegyenültek,
kik nem halljuk már a mögénk siketítő alkonyatot ugató vonatokat*

*És megelékszünk azzal a kevéske pírral,
amit dudorászva ontunk az ablakokra,
s a rövidlátó öreg nénikéknek majd mindig úgy tűnik,
hogy valami tévedés folytán lám, egyszeribe csak virrad,
és kíváncsian nyújtogatják nyakukat,
kikémlelve az utcára, arra, kelet irányába.*

*Húsz éve,
ötven éve,
nyolcvan éve
a tavasz és az utcaseprők mindegyre rátalálnak
szerelmeink és tévelygéseink,*

könnyeink és csalódásaink hulladékára,
és ígéreteink leváltnyakú kócbábúira,
és darabka ónpapírokra,
melyekbe tegnap még suttogásaink csomagoltuk,
és bizakodásaink és terveink elégett gyufacsonkjaira,
melyek az ábrándok csikkjeivel keverednek.

Igy tart ez egy teljes jó unalmas életen át
a már fejből betanult vígasszal,
hogyha egy ponton vetjük is meg a lábunk,
így is átélhetjük a határtalan messzeségek észbontó szánszáguldásait;

a már fejből betanult vígasszal,
hogy ki-ki önmönmagának a világ fővárosa,
és hogy bármiféle provinciáról szóló mendemonda
a legpiszkosabb és leggaládabb megtévesztés;

a már fejből betanult vígasszal,
hogy sokan csípték már el a vonatokat és járták be a világot,
de csak spermájukat hagyták ott valahány szigeten és kontinensen,
s ahogy visszatértek, egyazon volt a szemük színe
és egyazon a tüdejük és tenyerük térfogata.

Aztán váratlanul valami langyos, ódon fuvallat téved arra,
belopózik a szánkba,
a házunkba,
az udvarunkba,
és ezt a sok mindent
baromi egyszerűséggel számolja fel.

Mikor aztán végül elvisznek itt bennünket,
az utcákat sötétbevonja távozásunk.
A szobákban,
melyek kitárt ablakaikkal naphosszat
elmerült századokra ásitottak vissza,
révidlátó öreg némikék világot gyújtanak, abban a hiszemben,
hogy csak úgy egyszeribe, lám, besötétedett.

Bensőkből, amit az utcakövezetre köptünk,
a kocsikezek szíjat hasítanak száguldásuk közben,
az utcaseprők felkaristolják nagy vesszőseprőikkel, —
a hasznavehetetlen,
kifakult maradékot pedig
a szomszéd gyerekek krétával huzgálják keresztül,
képzeletük tétova alakjait kölcsönözvén e bensőnek;
fák, kövek és felhők értelmetlen
rajzát színezgetve
és a romlatlanság szobrát állítva fel számunkra,
(akkor,) amikor a romlatlanság már minden értelmét elvesztette.